

Štrašidla z domamílského Černého lesa

Je to už dávno, co domamílský Černý les byl opravdu černý. Tehdy v něm bylo temno ve dne, natož v noci. I štrašidla, co v něm žila, byla černá. Vůbec je nebylo vidět, ale naštěstí je bylo alespoň slyšet. O to víc proto kvílela, řinčela, pípala, vzdychala. Zkrátka dávala o sobě neustále vědět.

„Ale co je to za štrašení, když nás vidět není?“

Trojice štrašidel se dohodla, že s tím něco udělá. Ale co? *„Černý les obarvíme, ať není úplně tmavý,“* dohodla se.

Zprvu jim to moc nešlo, ale přičinila se, aby místo smrků a jedlí kolem nich vyrostlo co nejvíc listnatých buků a dubů. Ty pak s přicházejícím podzimem hrály všemi barvami. Černý les najednou nebyl vůbec černý.

„Jenže všeho moc škodí,“ štrašidla zase litovala, že je jejich les barevný až moc. A zamrzelo je, že jsou stále samá černota. Věděla si rady. Vypůjčila si ze sebe černou barvu a barevně zářící listy buků a dubů černě otečkovala. Ale nadělala na listech tolik temných

skvrn, až ze sebe všechnu černotu vypotřebovala. Bylo to tak! Černá štrašidla úplně zbělala a sama sebe v barevném Černém lese nepoznávala.

„Jemináčku, co teď? Pomoc!“ musela se na setkání vzájemně představit. Začala o to víc kvílet, řinčet, pípat a vzdychat.

„Ale hlavně, že Černý les už není vůbec černý,“ radovala se, obzvláště na podzim.

Bílá štrašidla, zvaná Albíni, v něm spokojeně štraší dodnes. Pro jistotu kvílejí, pípají, vzdychají, řinčí a dělají bububu, dokonce k tomu pískají i na pusy. Až půjdete potíchu Černým lesem, možná je uslyšíte...

Roztomilky Domamilky

Roztomilky Domamilky jsou modré malinkaté hvězdulinky, které odnepaměti žijí v Modré skále v modrých kamenech. Modrá skála je má moc ráda a ony zase ji.

„Svůj domov natolik milujeme, že se Domamilky jmenujeme,“ dovedou o sobě

vyprávět. Ale muselo by se tomu jejich trylkování rozumět.

Kdysi se to zdejším osídlencům dařilo. Jedině tak se mohlo stát, když se lidé v údolí pod dvěma spojenými kopcí usadili, že jim Domamilky pomohly s názvem vesnice.

„Ať se vám, jako nám, zdejší milý domov líbí, s radostí začněte bydlet v Domamili,“ našeptávaly jim. Zrovna tak vesničané převzali jejich název pro jeden z kopců nad vesnicí. Všichni mu říkají Dálka, i ti, co to k němu mají blízko a domy si postavili v půli jeho svahu.

Ale stejně, nejbliže to na Dálku vždycky měly roztomilé

Roztomilky Domamilky. Z protější Modré skály se světelnou cestou prodraly modrým kamenem, aby se dostaly na svět, trochu ven. Rychle obletěly nejbližší kopec a navrátily se zpět.

„To je dálka ta Dálka,“ měly vždycky za to, že se od domova vzdálily až příliš. Tolik se snažily, ale přesto Modrou skálu neuhlídaly. A není tomu tak dávno, co málem o svůj domov přišly. Domamilští začali totiž modrý pevný kámen lámat a stavět z něho všelicos pro svou potřebu. Na místě vystouplé Modré skály vznikla nevzhledná díra, sice ne hluboká, ale široká a dlouhá dost. Vše napovídalo tomu, že s domovem hvězdulinek je amen.

„Kudy vede naše cesta ven a ještě hůř, kudy vede cesta zpět!“

Nebylo horších časů pro Domamilky jako tehdy. A pro Domamiláky zrovna tak! Zbloudilé hvězdulin-

ky, které zběsile obletovaly kopec Dálku, nemohly trefit domů. Kolikrát i domamiláky řádně vystrašily, mnohdy do sebe div že nenarazili. Pasoucí dobytek mnohokrát hvězdulinky splášily. A na Dálce, o které se říkalo, že je to kopec plný vody, začaly tamější prameny vysychat. Pozdě, ale přece, na poslední chvíli se podařilo domorodcům vzniklou rokli zasypat.

A teď, žádná sláva, vody je zde pořád málo, ale Domamilky mají zase domov. Nevadí jim, že po všech potížích byly do země u Modré skály dány velké roury, potom na povrchu vše za-

rostlo křovinami a vysokou trávou. Místní lidé se alespoň začali jejich místu vyhýbat. A Roztomilky Domamilky mají klid na své výlety kolem kopce Dálka i na své návraty.

Vodník Vrbátko

„*To je tedy novina!*“ svolávali se vodníci k rybníku u Domamile. Právě tady se stal ten zázrak. V rybníčku, který neměl ani jméno, který byl malý tak na jednu rybku a jednu udičku, se měl objevit malý klučina vodníček. Takový div se nestal už po tři sta let.

Vodníci, co se zde sešli, byli všichni staří. Nohy měli pokroucené, záda nahrbená, hlas chraplavý.

„*Jestlipak tady vodnický klouček opravdu žije?*“ chtěli se přesvědčit na vlastní oči. „*Říká se tu v Jezvinách?*“ Kontrolovali, jestli jsou na správném místě. Rybník se jim jevil opravdu spíš jako louže, plivátko a ještě se nacházel vejplů kopce.

„*Ale já toho vodnického kloučka viděl. Právě tady se vyvrbil z vrbin,*“ vyprávěl vodník z nedalekého rybníku v dolině, zvaného Mlýňák.

„*Výborně!*“ radoval se vodník Tišinka z dalšího

blízkého rybníka v lese Skokan. „*Pojmenujeme toho vodnického kloučka Vrbátko, když se vyvrbil z vrbin,*“ navrhl.

Souhlasili s ním i ostatní vodníci, co se zde sešli. Všichni byli radostí bez sebe, protože se již potýkali s úctyhodným stářím a těšilo je narození Vrbátka. Pomalu se už loučili se světem: „*Nás už čeká jen vodnické nebe.*“ Báli se, že nemají komu předat své vodnické tajnosti. Už ani nedoufali, že se jim to podaří.

„*A teď tu máme vodníčka, našeho kluka!*“ úplně pookřáli.

Každý Vrbátkovi na uvítanou přinesl svůj nejvzácnější hrníček. Ale nebyl to hrníček na dušičky, jak se v pohádkách vypráví. Každý vodník ve vsí tajnosti ochraňoval ještě hrníček s tajemnou vodou.

„*Milý Vrbátko, teď budou všechny tyto hrníčky tvoje!*“

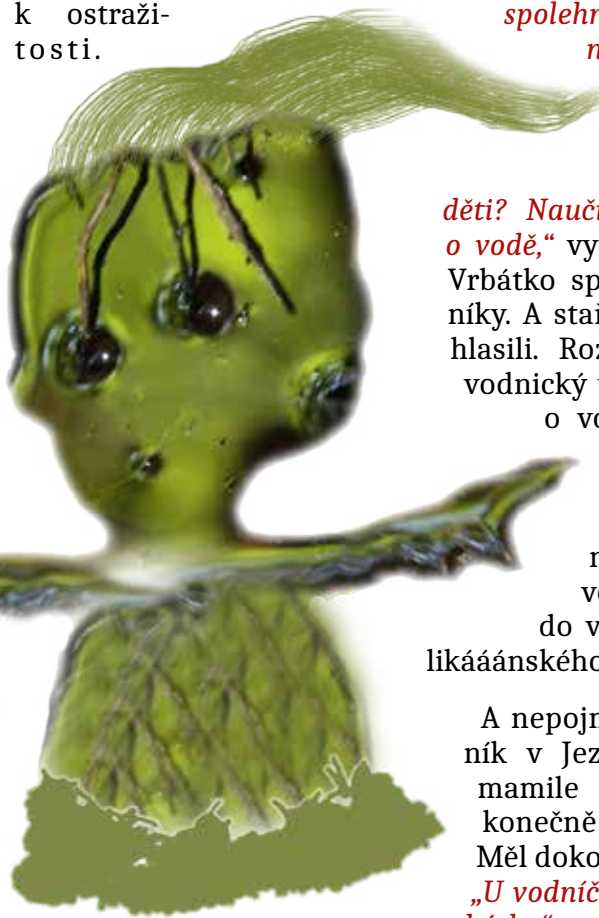
lákali vodnického kloučka k sobě. A když se jim konečně ukázal?

„*Jenže, jak hrníčky s tajemnou vodou sám ohlídáš, až my tu nebudeme?*“ měli najednou velké starosti, když s ním byli pospolu. Ale Vrbátko, nejen slyšel na jméno, kterým ho pojmenovali, ale výborně se ve všem vyznal. Vůbec se jich nebál a po vodnicku si počínal:

„*Tady je voda pramenitá, tady studánková, tady potouční, říční, rybníční, dešťová...*“ bral hrníčky jeden po druhém. Stačilo mu k vodě přičichnout. Stejně tak poznal vodu mořskou a dokonce i tu z rosy. Všechno věděl sám od sebe. Nic mu nemuseli vysvětlovat. Ale staří vodníci ho přece jen trochu vyzkoušeli. Hlavně z toho, co voda všechno umí. A jen pokyvovali hlavami, že se voda různě vlní, a jaké

dělá na vodě kruhy, jak se změní v led, a ten zase roz-taje...

„*Pokud z toho něco zapomeněš, zapomene to i voda!*“ nabádali Vrbátka k ostražitosti.

A báli se, že na všechno zůstane sám.

„*Nás kdysi bylo hodně a navzájem jsme si pomáhali. A kdo tobě pomůže, až my tu nebudeme? Na lidi není spolehnoutí. Ti si vody neváží!*“ vyprávěli špatné zkušenosti.

„*A co jejich děti? Naučím je všechno o vodě,*“ vybral si vodník Vrbátko správné pomocníky. A staří vodníci souhlasili. Rozlil se v nich vodnický vlahý pocit, že o vodní tajemství je dobře postaráno, a tak mohli s klidným svědomím vodou plynout do vodnického velikáánského rybníka.

A nepojmenovaný rybník v Jezvinách u Domamile mohl dostat konečně své jméno. Měl dokonce na výběr – „*U vodníčka*“ anebo „*Vrbátko*“.

Hejkal a Hejkálek u Domamile

„Jo, dřív v místech, kde nebyl Hejkal, byl alespoň Hejkálek,“ vyprávěli si ti dva o starých časech. Malý Hejkal vše slyšel od svého dědečka už nejméně tisíckrát, ale rád si příběh poslechl znovu. A pokaždé připomínal i to své.

„Ale tady u Domamile, když jsme tu my dva, je na jednom místě Hejkal i Hejkálek,“ zdůrazňoval rád. „A jak jsme se sem dostali a proč jsme tu zůstali? A proč Hejkalové nesmí přes vodu?“ vyptával se stále dokola.

„Jo, to nikdo neví, proč se Hejkalové vody bojí,“ zvažněl vždy starý Hejkal. „V pohádkách to tak stojí a je třeba to dodržovat.“

„Já vím,“ malý Hejkálek, aby řeč nestála, kolikrát dědečkovi i napovídal: „Hejkalové nesmí ani po lávce či mostě přes vodu. A při našem strašení, které je naprosto jiné, než

u ostatních strašidel, musíme oběť pustit, pokud se chystá dostat přes vodu.

„Tak, tak,“ pokyvoval hlavou dědeček a na to, že rodiče od malého Hejkálka právě voda navždy vzala, raději nevzpomínali. Přešli hned k tomu, jak se po všech těch neblahých událostech dostali až do Domamile.

„Bylo to v zimě a já, jako úplně malinkatý, jsem se vešel do kapsy kožichu kočího, který se vozem těžným koňmi vracel domů ze Znojma až kamsi za Budeč,“ rozveselil se Hejkálek. „Já byl v kapse kožichu a tys mu celou dobu seděl na zádech. Stejně se stal div, že nás i s kožichem neshodil dřív, ale až tady u Domamile,“ přišel občas Hejkálek na něco, co ještě nevěděl. A jeho dědeček měl na všechno odpověď.

„Cestovali jsme sem až po setmění. A když vyšel měsíc, kočí začal pátrat po tom, co

ho tak tíží. Raději obětoval celý kožich, než aby přišel na to, co a jak. Tak jsme se octli v Hlubokým, jak se tady říká.“

„V Hlubokým u Domamile,“ spokojeně dodal Hejkálek. „Pro nás je zdejší údolíčko opravdu nejhlubší na

teče potok, přes který nesmíme. Ale to nevádí, na pocestné se stejně nejlépe číhá přímo za stromem u cesty,“ spokojeně si zahoukali Hejkal a Hejkálek. A bylo na nich vidět, jak jsou rádi, že tu jsou doma.

světě. Na jedné straně je hluboký příkop, přes který se po dešti nahoru do stráně nedostane. A na druhé straně je svah s loukami, kde

Víla Lesanka

Víla Lesanka odjakživa tančila u studánky, která se nacházela hned na kraji lesa v Lači u Domamile. Schválně si vybrala toto místo, protože tudy lidé z blízké vesnice často chodili na procházky. Víla Lesanka měla totiž ráda společnost. Hlavně na děti zkoušela zavolat různými jmény a byla zvědavá, které z nich se po hlase otočí. Jenže nebyla za denního světla vidět. Až v noci při Měsíčku byla ke spatření. To se i ona sama nejdřív naklonila nad studánku, aby se jak v zrcadle uviděla, a pak se teprve dala do zpěvu a tančení. Při Měsíčku lehce obtančila stromy, pařezy i s kořeny a vyhnula se pichlavému ostružiní. Jenže škoda přeskoda neměla pro koho tančit.

„Nikde nikdo,“ naříkala.

Trápila ji samota. *„Musím odtud jít! Ale kam?“* nevěděla. Bylo pro ni těžké odejít, protože od samého

tančení, už ani chodit neuměla. Jen stále tančila. Nakonec si poradila.

„Tra-la-la tra-la-li, jít se stěhuji,“ prozpěvovala si a dotančila až do strašidelného Černého lesa.

„Láry, fáry, Lesanka je mezi námi,“ obklopila ji tam strašidla ze všech stran. Divoce kolem ní hopsala a kvílela, mručela a ječela,

takže její tančení ještě nezačalo, a už skončilo.

„Už ať jsem odtud pryč,“ přála si honem Lesanka. *„Tra-la-la tra-la-li, jít se stěhuji!“* zpívala po celou dobu, až se z Černého lesa protančila ven. Ale kam? Jako naschvál se octla v zakletém lese.

„Kde to jsem?“ divila se. Nadarmo se tomu místu neříkalo Kolečko. Stromy rostlé v kruhu zde byly zakrslé a pokroucené. Všude vládl klid. Nikde ani větvička nezapraskala, ani v korunách stromů to nešumělo. Při takovém tichu jí nebylo do tance ani do zpěvu. Její oči se zavíraly, nohy podlamovaly. Dalo jí to práci, než se ze zakletého lesa vytočila.

„Tra-la-la tra-la-li, ať jsem doma dřív, než se naději!“ odháněla spánek a byla ráda, když dotančila nazpět, ke své studánce na okraj lesa v Lači. V měsíčním svitu lehce přeskoči-

la pařezy i dlouhými kořeny a vyhnula se pichlavému ostružiní. A pak zaslechla slaboučký zpěv:

„Vilí taneček je jako věneček. Tančí se dokola, přidám se k němu, když někdo zavolá.“

„Já tě volám,“ odpověděla Lesanka a zvědavě čekala, kdo se objeví. A z nočního nebe za ní přišel samotný Měsíček.

„Tra-la-la tra-la-li, na tebe se usměji,“ prozpěvovala si Lesanka. A spolu šťastně tančili každíčkou další noc.

Třeštidla

Třeštidla lze spatřit skoro v každém roští, kterého je v okolí Domamile dost a dost. Chce to jen, aby vítr foukal a také třeštil. To pak i větrné panenky v keřích vyvádějí jako splašené a nemíní se ani na chvíli zastavit. Zpomalí jedině u trnitého příbytku, kde bydlí Trnoveček. A to je ještě trnový mužíček musí okřiknout:

„Třeštidla ztřeštěná,“ zlobil se na ně už kolikrát, ale ani pak nepřestanou do sebe strkat. Mají totiž

spadeno na Trnovečkovu zahrádku, obzvlášť když to z ní jahodově voní. Kvůli ní se Třeštidla předhánějí.

„Trn, trn, Trnoveček, má pro nás truskaveček,“ žadonila po něm ty nejsladší jahody. Truskavce vypadaly jak malé džbánky a chutnaly velice lahodně. Jenže Trnoveček si je hlídal. Vždy je přikryl tím nejpichlavějším trnům.

„To tak! Moje truskavce byste chtěly? Jedině, kdybyste uhodly moje jméno, pak byste si na nich se mnou možná pochutnaly“ odháněl je.

„Tvoje jméno? Nestačí ti, že se ti říká Trnoveček? Anebo jsi ještě Tamten či Onen?“ Třeštidla schválně odpouštěla jeho pozornost. Zatím, co se s ním některé větrné panenky přely, zbývající zpod trní truskavce otrhaly.

„Trn, trn, Trnovec, neuhlídal truskavce. Bude z něho prskavec!“ čekaly, jak bude vyvádět. Byly připravené na všechno, jen ne na ticho, co nastalo.

„Jsi tak smutný, Trnovečku? Protože jsme ti truskavce otrhaly a nedaly ti ochutnat?“ zkoušely si ho pak udobřit.

„Nemohu je ochutnat a společně hodovat. Napřed někdo musí uhodnout moje jméno,“ svěřil se jim tentokrát Trnoveček, na čem mu nejvíc záleží.

„Na světě je tolik jmen. Od nás správnou odpověď nečekej! Ale truskavce ochutnej!“ natahovala k němu Třeštidla ruce s jahodami. *„Tu máš! Tu máš!“* pobízela ho.

„Tumáš! No, konečně jste to panenky moje vyslovily. Uhodly jste mé jméno. „Jmenuji se Tumáš!“ jásal Trnoveček.

„Tak ty jsi Tumáš Trnoveček z velkého trní. Pusa nás

při vyslovení tvého jména až brní,“ štěbetaly větrné panenky. Ale přesto si jeho jméno co chvíli zopakovaly. *„Abychom ho věděly i příště!“*

„A to příště bude brzy. Jen co další truskavce uzrají na zahrádce v trní,“ zval je na další návštěvu Tumáš Trnoveček.

Drak Drakulajda

Jednoho nebohého dra-ka postihlo neštěstí. Vůbec nedokázal létat. Trochu sice vyrostl, měl křídla dlouhá, ale slabá a skleslá. A vůbec nesálal oheň a síru. To se ví, že takového dra-ka nikdo nechtěl ani v pohádce. Neměl se kde, chudinka, usadit.

„Jestli vůbec někde najdeš tolik potřebný a milý domov, tak to bude v Domamili,“ poradila mu jeho maminka. A pak ho vystrčila ven z dračího hnízda, aby se o sebe už sám postaral. Nic jiného tedy dráčkovi nezbyvalo, než aby putoval pěšky po světě a hledal si domov milý. Litoval, že u maminky odmítal ostatní dračí krmení. Dožadoval se odmalička jen dračího mlíčka. A nyní neměl ani jedno, ani druhé. Není divu, že byl slabší a hladovější a sotva se vlekl.

„Kdybych měl alespoň kapku drako - mlíka,“ naříkal.

„Na dračí mlíčko už zapomeň! Jsi už velký!“ uslyšel vedle sebe. V pravou chvíli se naštěstí našel někdo, kdo se ho ujal. Kus cesty naproti

mu vyšla babička Dobračka z Domamile. Dobrých babiček by se v Domamili jistě našlo hodně, ale tahle se jediná dra-ka vůbec nebála. A hned věděla, co ho postihlo.

„Že tys jako malý nejedl dračí polívčičku!“ usoudila. *„Musíš rychle dohnat, cos zameškal. Místo dračí polévky teď slupneš něco z povětří, ochutnáš něco z vody a něco ze země! Jinak je s tebou konec!“*

Drak opravdu mlel z posledního, a tak ho babička Dobračka vedla k sobě domů. Už cestou se rozhlíželi, co by se dalo ochutnat místo dračí polévky. V povětří kolem nich létalo všelijaké ptactvo, ale kdepak, aby drak nějakého opeřence chytil! Zadržoval se, až se mu přitom dostalo dost much do krku. Podařilo se mu je i spolknout.

„Výborně! Už jsem ochutnal něco ze vzduchu!“ zara- doval se, že má první určené jídlo za sebou. Hlad sice nezahnal, ale šlo se mu veseleji. Zrovna tak, když míjeli tůňku s vodou u cesty, přepadla

ho žízeň. Vydatně se napil. A ve vodě snad museli být pulci, či co? Celý ožil.

„Ochutnal jsem něco i z vody. A teď mě čeká nějaká dobrota ze země,“ rozběhl se drak k zahrádce babičky Dobračky. U jejího domku spásal celý záhonek mrkve, slupl záhon zelí, česneku, pustil se i do dýně a cibule. Dokonce schroustal i křen a pelyněk.

„Jak tohle dopadne!“ ba- bička nad ním spráskla ruce.

„Náhodou, už jsem dostal jedovatou slinu. A brzy mohu sálat oheň,“ byl šťastím bez sebe.

„Jen jestli tě víc nepálí cibule a křen a pelyněk, cos snědl!“ podotkla bába Dobračka. A bylo to tak!

„Rychle, potřebuji drako - mlíko“ vyplazoval pálivý jazyk.

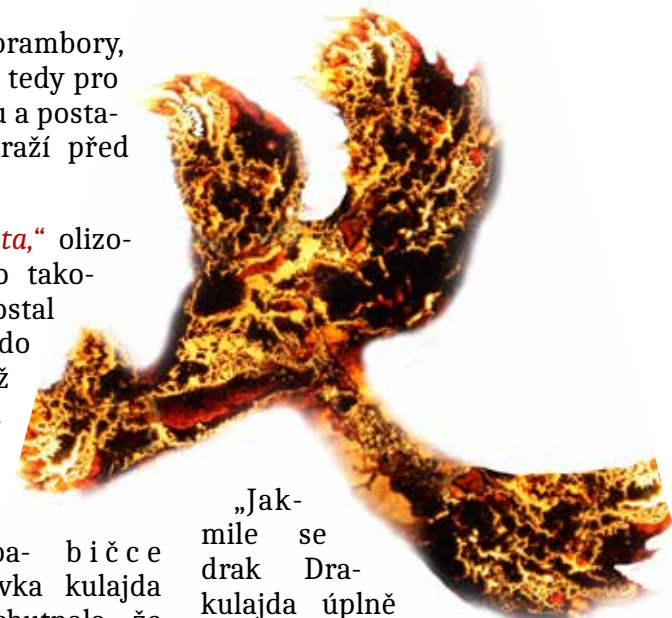
„Dračí mléko?“ Babička Dobračka naštěstí měla doma od oběda navařenou mléčnou polévku kulajdu. Tu nikdy neošidila. Dala do

ní i smetanu, brambory, houby... Zaběhla tedy pro hrnec s kulajdou a postavila ho na zápraží před dra-ka.

„Dobrá dobrota,“ olizoval se drak. Po takové polévce dostal ohromnou sílu do křídel. Vyletěl až do oblak. Tam začal sálat síru i oheň. Ale brzy se zase s prosí- kem vrátil k ba- bičce Dobračce. Polévka kulajda mu natolik zachutnala, že chtěl přídavek. A další den prosil o kulajdu znovu a tuplovaně. A tak to šlo den za dnem. Létal v povětří vysoko a daleko. Hlavně zdejší děti ukazovaly na oblohu, kde ho zahlédly. Nedaly si vymluvit, že je to takový červánkový mrak. A od babičky Dobračky se dozvěděly, že je to drak, který má rád kulajdu.

„Jé, drak-kulajda,“ volaly na něho. A jemu se to zalíbilo.

„Jsem Drakulajda,“ začal si říkat.

„Jak- mile se drak Dra- kulajda úplně zotavil, požádal babičku Dobračku o recept na kulajdu a vydal se dál do světa. Ale nebelhal se pěšky, letěl jak se na dra-ka sluší a patří. A kam se poděl? Možná doletěl i zpátky do nějaké dávné pohádky, anebo zůstal jen tady v té nové? Každopádně v našem vyprávění po něm zůstala krátká písnička.“

Drakulajda drak, už je to tak, polívčičku kulajdu má rád.

Ťulpas a Ťululum

„Ťuk, ťuk na dveře, kdo-pak mi otevře? Já jsem domamilské strašidylko Ťulpas,“ způsobně se ohlašovalo to podivné stvoření. Mělo vykulené oči a nastražené uši, protože v domě, který byl už dlouho opuštěný, a nikdo v něm nebydlel, se ozývaly kroky.

„Ťap, ťap, ťap,“ bylo slyšet uvnitř. A nastalo velké překvapení, když se dveře rozlétly. Objevilo se v nich také strašidlo. Stáli tam najednou proti sobě dvě strašidla.

„Ty jsi domamilský Ťulpas? A já jsem domamilské strašidylko Ťululum,“ představili se navzájem a připadlo jim, jako by byli starší známí. „Ty také strašíš ve starých opuštěných domech, kde lidé už nebydlí?“ domlouvali se.

„To víš, že jo,“ horlivě přikyvoval vykulený Ťulpas.

„Ale z mého strašidelného domu se už stalo zbořenisko, hromada cihel a kamení. Vypadá to, že budu muset jít o vesnici dál,“ naříkal.

„Tak pojď ke mně,“ navrhlo mu Ťululum. „V takovém velkém opuštěném domě v Domamili, kde jsem teď já, můžeme strašit i dva,“ rozuměli si. „Ale jednu věc musíš vědět,“ upozorňovalo Ťululum. „Já, i když bydlím v obrovském stavení, straším hrozně, ale hrozně malinko. Já umím dělat jen to svoje ťap, ťap!“

„A já zase jen ťuk, ťuk. Je to také slabý zvuk! Ale když se dáme spolu dohromady, každý se nás bude bát,“ plánovali, co a jak půjde vylepšit.

„Nechceš na přezutí ťapky, když teď jsme tu oba doma?“ nabízelo Ťululum Ťulpasovi. A potom se ruku v ruce vydali strašit po celém stavení. Od půdy až do sklepa se ozývalo ťap, ťap a ťuk, ťuk. Do velkého strašení to ale mělo daleko.

„Víš co, já na tebe za prvním rohem ještě juknu a ty na mě,“ vymýšlelo Ťululum. A když se tak stalo, vylekali se oba.

„Taková bláznivina. Nic lepšího tě ne napadá?“ ťukal se Ťulpas do čela. Ale zkusili to znovu. A proč by ne? Nikdo jiný v domě nebyl. Strašili se navzájem. A hrozně, hrozně se tomu smáli, až se celý dům otrásal.

„P a - r á d a !“ poplácali se navzájem po ramennou, jak umí nahánět hrůzu. Strašidelným smíchem byl pak jejich dům známý nejen v Domamili, ale v celém širém kraji.

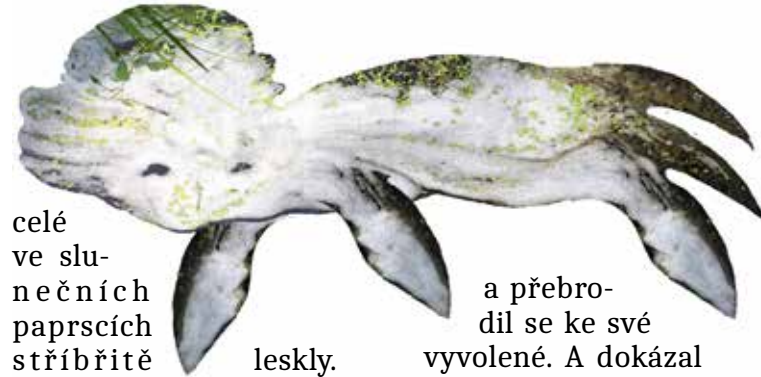
Bahňáci a Tůňky

„Bahňáci, blátovci a umouněnci! Čím víc se myjí, tím více se špiní!“ posmívaly se Tůňky svým sousedům. A jak jen to trochu šlo, tak se jich stranily. Ale moc se jim to nedařilo. Tůňky se nacházely na okraji bažiny v lese pod rybníkem Skokan, kde v nejhlubším bahně žili i Bahňáci. Ti si při-

vlastnili potok, který lesem tekl, klikatil se k dalším rybníčkům a pokračoval i přes vesnici Domamil.

„Také jste se mohli bahnit o kus dál, anebo se rovnou přestěhujte až k Domamili,“ handrkovaly se s Bahňáky Tůňky. „A dávejte pozor! Nechceme se od vás zašpinit,“ odtahovaly se od nich. Potrpěly si na čistou průzračnou vodu, kde se

celé ve slunečních paprscích stříbřitě leskly.

„A pro nás je zase bahno jako zlato!“ nedali se jen tak odradit Bahňáci. Krásné Tůňky se jim moc líbily. Obzvláště jeden z nich, Blátovec, nespustil oči z Tůňky Toničky. Přitom si mohl vybrat i některou jinou, tu co měl vedle sebe nejbližší. Ale on dokázal nemožné. Když se dozvěděl, že láska i hory přenáší, tak proč by se přes bláto nepřenesl až ke své Toničce!

Blátivou vodu kolem sebe uzamkl, aby žádné z Tůňek průzračnou vodu nezkalil,

a přebrodiv se ke své vyvolené. A dokázal toho ještě víc. Na své blátivé hladině vytvořil pro svou Toničku dárek.

„Jejda, krásný pejssek, úplně bílý Pěňáček,“ přelila si Tonička jeho dárek k sobě.

„A jemináčku, chobotnička Pěnovka,“ radovala se pak Tůňka další dny z přítomnosti Blátovce. A on, na zkalené blátivé vodě, kouznil z bílé pěny, co si jen jeho milá přála.

To se ví, že se ostatní Bahňáci obdobně hleděli zalíbit ostatním Tůňkám. A tak se z nakonec z nich, do zlata zářících Bahňáků a stříbrně lesknoucích se Tůňek, stali nerozluční přátelé.

Rybník Opička

Není tomu tak dlouho, kdy domamilští vybudovali nový rybník poblíž cesty, která vede lesem na Meziříčko. A jméno Opička prý mu dala jedna panička. A která?

„Já jsem ta panička, hladina rybníčka,“ můžeme ještě i dnes zaslechnout na hrázi Opičky. Zprvu chtěla, aby se nový rybník jmenoval Krasavec, protože byl po novotě čistouňký, lesknoucí, zkrátka překrásný. Jenže panička hladina sama se sebou spokojená moc nebyla.

„Copak musím na své hladině kopírovat jen okolní stromy, břehy a hlídat nad sebou i mraky a odrážet je spolu s paprsky sluníčka?“ rozčilovala se a myslela jen na to, jak uvidět sama sebe, místo odrážejícího se nebe, břehů a lesních stromů.

„Něco takového jen kouzlo svede,“ přála si nemožné. A jak se tak zlobila, rozvířila kapky vody kolem dokola, a v tom se v zářícím víru konečně spatřila.

„Ach, jak jsem krásná!“ celá jiskřila nadšením.

Jenže od té chvíle chtěla v kouzelném víru jen sebe vidět. Ale copak to jde, aby vodní hladina neustále vířila a sama se v ní vzhlížela jako nějaká marnivá panička?

Těžko říci, kdo to způsobil, či okolní stromy, břehy, nebo na nebi plující mraky nebo paprsky sluníčka, ale od jisté doby, když chtěla spatřit sama sebe, vypadala vždy jako opička. I ostatní, co tudy procházeli, na hladině zahlédli obraz opičky. A tak není divu, že i rybník dostal jméno Opička.

A jeho hladina se už jen málokdy vzácně rozvířila v kouzelné zrcadlo. Raději zarůstala vodními travinami, aby se v Opičce náhodou nezjevovaly další opičky.

Domamilské Zvídy

„Kam ty všechny cesty vedou?“ byly Zvídy zvědavé. Ale nikdy se po nich dál nevydaly. Udělaly to až naše

tři Zvídy. Zprvu si vybíraly své místečko u cest tak, aby blízkou vesnicí Domamil měly jak na dlani. Odtud jim nic neušlo. Ani to, jak lidé z vesnice neustále chodili, jezdili, pobíhali sem a tam, a je, Zvídy, míjeli bez povšimnutí. Dokonce ani při návratu domů si jich nevyšimli!

„No tohle! Kam všichni tak pospíchají a odkud se vracejí?“

Nedalo jim to a jednoho dne se vydaly dál od Domamile. Jejich cesta vedla tam, kde sluníčko zapadalo. Dovedla je k lesu. Tam se jim moc líbilo, i s lesními stíny si poradily, ale zaskočilo je, když se cesta náhle roztrojila. Nevěděly kudy se dát.

„Já půjdu tou boční,“ určila si první Zvída.

„Já budu pokračovat rovnou,“ řekla ta druhá.

A třetí? „Já se raději vrátím,“ loudala se nazpět.

Doposud byly všechny tři vždy pospolu. A nyní, jak-

mile se milé Zvídy rozdělily, už tolik zvědavé nebyly. Zmocnil se jich jiný pocit. Ale jaký?

„Nechce se mi jít dál,“ zarazila se Zvída, co šla boční

cestou. Rychle utíkala nazpět na místo, kde se rozdělily.

„Mně je tak divně,“ pospíchala zpátky i Zvída, co pokračovala rovně.

„Já se bez vás dvou nevrátím,“ třetí Zvída se také otočila a běžela k nim. Od rychlosti s jakou přiběhly nazpět, se celé uhrály, až v obličeji zčervenaly.

„Ať jsme stále tak červené a jsme zvědavé, jestli si nás někdo všimne,“ přály si, aby jim taková barva navždy zůstala.

A když byly zase pospolu, pevně se objaly, aby je to hrálo i u srdíčka. A než se vydaly nazpátek do míst, kde budou mít Domamil jak na dlani, nakreslily na trojcestí srdíčko jako tajné znamení. Bylo to i znamení radosti, že nejsou jen zvědavé, ale mají se rády.

Vůbec už jim nevadilo, že lidé, i když byly v obličeji celé červené, je bez povšimnutí nadále míjeli. Stačilo jim, že pojmenovali

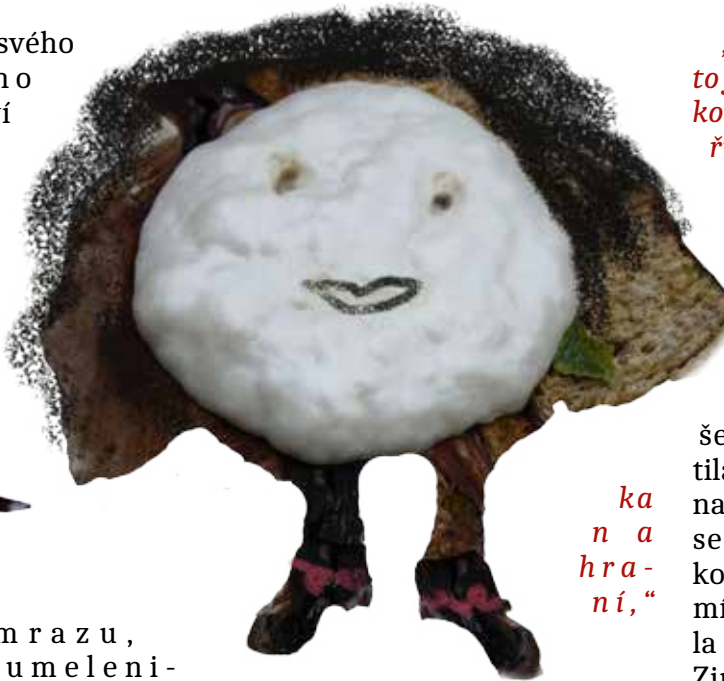

trojcestí lesních cest jako ony - „U srdíčka“. Správně tušily, že kdo se u jejich Srdíčka zastaví, toho zahřeje divně u srdce a nechce být už nikdy sám.

Zimušenka

„Nebojte se, i klouzačka tam bude. Na sněhuláky také nezapomenu. A zase vám pořídím úplně nové zimní hračky,“ slibovala Paní Zima svým dceruškám, Zimince, Zimulence a Zimušence. Uprostřed kruté zimy je

vždy ze svého ledového království posílala jinam. Sama, to se ví, dávala přednost

ka
na
hra-
ní,“

ške-

mrazu, chumelenici a vichřici, ale dcerky raději odstěhovala na zimoviště v závětrí, kde sluníčko trochu hřeje a vítr se občas utiší.

Zimince a Zimulence bylo jedno, kdy a kam se dostanou.

„Ale já budu chtít úplně nového pejska Ledáč-

mrala ta první.

„A já Sněhulku Bakulku a závěje,“ vymínila si druhá.

Jen nejmladší Zimušenka si nic nepřála, pouze chtěla, aby se s nimi pohádková zima vrátila na známé místo, kde už jednou byly.

„Ale my chceme někam jinam,“ přály si sestřičky, aby jim při radovánkách nic nechybělo, a společně odříkávaly:

„Klouzačka a koulovačka, to je naše zimní hračka, sáňkování po sněhu, na led patří brusle, zima není žádné naprší a uschne!“

A mračily se na Zimušku.

„Copak tě táhne na staré místo?“ chtěla vědět Paní Zima a zkusela ji, jestli by se tam vrátila i sama. A Zimušenka ani na chvíli nezaváhala. A pak se stalo, že se i bez pohádkové zimy octla na místě, kde chtěla být.

Paní Zima a sestry ji zpozorovaly. Naštěstí zde nebylo žádné naprší a uschne. Zimušenka zamířila přes závěje k vesnici, kde na okraji

na ceduli bylo napsáno Domamil. Tam ve sněhu zpod listů vyhrabala svou od loňska schovanou hračku.

„To je panenka Milka,“ ohlédla se po sestřích, aby si ji také pochovaly. Ziminka i Zimulinka se k ní rády přidaly.

A paní Zimě nezbylo nic jiného, než aby pohádkovou zimu přestěhovala opět na staré místo k Domamili.

Vodník Tišinka

Hej, vodníku, kam se chystáš? Nikam neodcházej! Snad se z rybníku Skokan nestěhuješ?“ polekala se pramínková víla Rokytka, když ho zastihla na odchodu.

„Místo ryb jsou tu jen skokani – žaby kvákavé,“ naříkal vodník Tišinka nad svým rybníčkem. „A když nekvákají, tak je tady jen lesní ticho.“

„A co já? Já tě přece od pramene Rokytky navštívím. Mluvíme s tebou,“ zesmutněla víla. Načechrala si šaty

z vodní pěny a učesala si husté vlasy v cop, aby se mu líbila.

„No jo, ale já si musím občas protlachat po vodníku,“ bručel vodník. „Navštívím souseda vodníka u Mlýnského rybníka za Domamil,“ byl už pevně rozhodnutý.

„A proč se chystáš tak daleko? Když půjdeš po potoku, máš zde bližší rybníky se sousedy. K Mlýňákovi musíš říčkou přes vesnici Domamil, kde žije spousta lidí. A ty se nerad ukazuješ,“ připomínala mu Rokytka. Svůj tok od pramene až za Mlýnský rybník moc dobře znala. Ale vodník Tišinka se ve zdejším kraji také vyznal.

„S Mlýňákem jsme staří známí,“ zahuhlal jen místo rozloučení a šel. Spěchal, ale ne po potoku. Vydal se přes svou bažinatou zahrádku a další mokřiny z lesa ven. Což o to, cestou měl nohavice mokré, jak to vodník potřebuje, ale šos kabátku mu uschnul, zrovna když po polích obcházel vesnici Domamil. Ale za vsí

už měl Mlýnský rybník na dohled.

Ale co to? Nevěřil svým očím. Kolem Mlýnského rybníka neviděl žádný rákos a bažinatá zahrádka vodníka Mlýňáka byla úplně vyschlá. Věděl, co to znamená. Mlýnský rybník byl na suchu. Byl vypuštěný.

„Rychle odtud pryč!“ bez meškání se vracel. Ale kdo ví, co ho to napadlo! Měl se vydat říčkou přes vesnici a riskovat i to, že ho někdo z lidí uvidí. Ale on to zase bral oklikou přes pole k lesu. To dá rozum, že už neměl mokré ani nohavice kalhot. A sil mu rychle ubývalo.

„V lese bude dobře,“ utěšoval se. Ale vodník bez vody, to je zlé. Celý zmátožený se posadil do oraniště a nemohl dál.

V tu dobu již pramínková víla Rokytka věděla, že se přihodilo něco hrozného. K rybníku Skokan dorazil totiž vodník Mlýňák, který šel vodou přes Domamil,

osvěžil se v každém rybníku, který potkal. Lesem se po potoku dostal až ke Skokanovi a ptal se po vodníku Tišinkovi. A Tišinka nikde!

Víla nemeškala. U výtoku rybníka Skokan si rozpletla cop a své husté dlouhé vlasy a pustila po vodě. Prameny jejich vlasů se prodlužovaly a spolu s vlnící vodou utíkaly do kraje. Pod lesem se dělily na stále menší pramínky, až se nejtenčí z nich dotkl vodníkových bot. A Tišinkovi to stačilo. Postavil se na nohy. Ve vodě poznal rozčesané vlasy své víly a ty ho společlivě zavedly až domů. U svého rybníku Skokánku se pak jen pozdravil se svým starým známým vodníkem Mlýňákem a spěchal za svou vílou.

„A co návštěva? Po vodníku si potlachat?“ uvítala ho víla Rokytka.

„Hlavně s tebou si chci povídat. Návštěva přijde a zase odejde, jen co se Mlýnský rybník napustí vodou.“ Vodník Tišinka pochopil,

jak vše má být. „Ani nevíš, jak jsem rád s tebou doma,“ přiznával se. „Náš Skokánek je pěkný ve dne při sluníčku a i v noci při měsíčku, když v něm skokani kvákají. A já jsem rád, když mohu zaplétat tvoje dlouhé vlasy,“ lichotil jí a děkoval za svou záchranu.

Od té doby vodník Tišinka a pramínková víla Rokytka strávili u rybníka Skokan jen ty nejšťastnější chvíle.

Víla Mlhovinka

Víla Mlhovinka pobývala nejraději u Louckého rybníka. Vznášela se nad vodou a byla celá zahalená ve svém mlžném závoji.

Na svět kolem sebe se také dívala přes mlžný závoj. Dohlédla do sousedního Černého lesa, a pak ještě na druhou stranu k nedaleké vesnici Domamil. Ale mezi domy a lidí zavítala málokdy, to se raději vydala do blízkého lesa. I tam si dávala pozor, ale mezi stromy se jí kolikrát závoj zachytil o větev, a trochu se poodhrnul. Než jej opatrně vyprostila, na okamžik uviděla kousek země bez mlhy.

„Jaký je vlastně svět bez mlžného závoje?“ Chci ho uvidět!“ umínla si. Ale jak? Svůj závoj sundat nemohla. Bez něho by se rozplynula.

„Nikdy nepoznám svět v plné kráse,“ litovala. Nevěděla, kdo by jí v tomto poradil. Až jednou, když se její závoj na okraji lesa zachytil o trnitý keř.

„Och, o trny se závoj roztrhá, a to mě zahubí,“ bědovala. Pod závojem měla jen mlžnou tvář, mlžné tělo, mlžný šat.

„Sundej závoj a rychle se

převleč do stromového. Tak se nerozplyneš,“ radil jí les.

Převléct se do stromového? Ale jak? Naštěstí vedle ní rostl smrk a ten k ní promluvil:

„Neboj se. Rychle vytesám tvou tvář do své stromové kůry,“ nabídl se. A opravdu, smrk jí propůjčil kůru, kde vykreslil její oči, nos a ústa.

Poděkovala mu a podhalila trochu závoj. Ještěže poblíž rostla bříza. I ta se rozhodla Mlhovince pomoci.

„Až sundáš celý závoj, půjčím ti svoje ladné tělo, svůj bílý šat,“ slíbila jí. Ale to nebylo všechno:

„Rychle, já ti půjčím své vlasy,“ starala se o ní i vrba.

Mlhovinka nevěděla co dřív. V tu ránu byla převlečená do stromového a sundala závoj. Nerozplynula se. Opatrně vybrala trny ze

svého závoje, ale hned se do něho nezahalila. Konečně se mohla rozhlédnout kolem sebe a uvidět svět bez mlhy. Ale čím to? Příliš toho neviděla. Byla zklamaná.

„Možná je svět jinde?“ rozhlížela se na všechny strany.

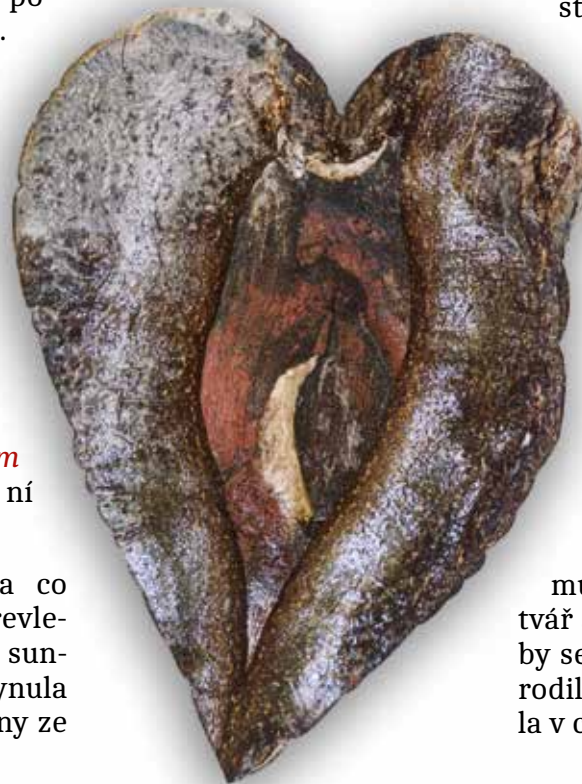
„Svět je i tady u mě,“ ozval se strom, který rostl až

u cesty směrem k vesnici Domamil. Byla to lípa a měla listy samá srdíčka. Pro Mlhovinku vytvořila podle svých listů stromové srdce.

„Ale srdce se nepůjčuje, daruji ti ho. Vezmi si ho a dobře ho opatruj,“ nabídla jí lípa vzácný dar.

Víla Mlhovinka měla nyní i srdce. V ten okamžik se to stalo! Otevřel se před ní svět v plné kráse. Konečně viděla vše jasně, bez mlžného závoje.

Od té doby má Mlhovinka stromové srdce stále. A jak jen to jde, zavítá od Louckého rybníka mezi stromy. Bříza jí hlídá její mlžný závoj a ona si od ní vypůjčí ladné tělo a bílý šat. Od ostatních stromů získá i stromovou tvář a vlasy. V tu chvíli jako by se svět pro ni znovu narodil. Je všude kolem dokola v celé své kráse.

*Vem pastelku
a vymaluj si své strašidlo*

